

Door Ds. J. C. Hamel opgemaakt den 8sten September 1947, te Banjoewangi.

Ondergetekende, Johan Carel Hamel, predikant van de Protestantse Kerk in Nederlandsch-Indië, contactpersoon "Sociale Zorg", Oost-Java van het Departement Sociale Zaken, verklaart dat Mevr. de Wed. K. van der Linden - de Groot, thans woonachtig in het Hotel "Banjoewangi" te Banjoewangi, hem op den 8sten September 1947 het volgende verhaal deed, hetwelk hij woordelijk opschreef, haar heeft voorgelezen en hetwelk zij van vrije wille onder eede heeft verklaard de waarheid te zijn en daarop heeft getekend.

Haar verhaal:

Voorheen waren mijn man en ik de beheerders van het Hotel "Banjoewangi" te Banjoewangi. Met de komst der "Merdeka"-beweging werden alle Indo-Europeanen geïnterneerd door de Indonesiërs. Wij werden naar Kali Bendo, een rubberonderneming, gebracht en zijn daar 14 maanden geïnterneerd geweest.

In die tijd werd door de Republiek voor ons gezorgd. Daarna, toen wij bereid waren ons als "Warga Negara's" te verklaren, werden wij vrijuit gelaten, doch ontvingen verder geen verzorging. Wij mochten niet terugkeren naar Banjoewangi, naar onze woning, namen daarom intrek in een woning te Panggang, ongeveer 2 kilometer van Kali Bendo vandaan. Wij moesten van toen af aan voorzien in eigen behoefte door de verkoop van kleding. Wij hebben daar gewoond vanaf December 1946 tot 23 Juli 1947.

Op den 21sten Juli 1947 kwamen de Hollanders Oost-Java binnen en vernamen wij dat er door de Indonesiërs een bloedbad was aangericht op 22 Juli te Tamansari, waarbij 11 Hollanders werden afgeslacht, t.w.: gezin Leydeimeyer, de Lang en dochter. Dien dag werden ook nog vermoord 3 personen, vlak bij Panggang, die het huis bewoonden van de familie Hemmekan; het waren de Heer en Mevrouw van Nieuwenburg en Mevrouw Schalk. Wij werden geïsoleerd gehouden en mochten nergens heen. Op den 23sten Juli vond men ons op het veld, wij waren namelijk gaan schuilen in een djagoengveld achter het huis. Zij die ons vonden, waren 7 Pemoeda's van de MASTOEMI. Zij beweerden dat zij ons kwamen waarschuwen dat tegen 8.30 's avonds ons huis zou worden overvallen. Zij beweerden dat mensen uit Litjen dit zouden doen. Zo bleven wij tot 5.30 n.m. in het veld, doch op hun aanraden tot evacueren en doordat zij ons aan het schrikken maakten door ons te attenderen op onraad in het huis - wij hoorden er lawaai - besloten wij tegen 6 uur te vluchten.

Zes hunner begeleiden ons en brachten ons door een koffiebos van Djamboe naar de weg naar Sempol. Wij waren vermoeid, daarom werd bij de eerste brug halt gehouden. Onze begeleiders raadden ons aan maar eerst te eten eer wij verder zouden gaan. Hieraan gaven wij gehoor, Terwijl wij zaten te eten, werden wij door hen overvallen. Eerst sloegen zij mijn man neer, daarna mijn zoon en daarna mij. Toen mijn dochter dit zag, stond

stond zij op met de twee nichtjes en het neefje en trachtten zij te ontvluchten. Enkele der mannen holden hen na; ik hoorde hen gillen; zij zijn toen ook afgeslacht. Ik riep mijn dochter nog toe dat ik niet komen kon, waarop ik een tweede houw kreeg. Verder wist ik niet wat te doen en hield mij voor dood. Toen deze mannen meenden dat wij allen dood waren, hoorde ik hen met elkander praten; zij bespraken wat zij met ons doen zouden. Een hunner gaf de raad: "Gooi hen in het ravijn". Dit hebben zij dan ook gedaan. Ik werd bij handen en voeten naar het ravijn gesleept en er in geworpen. Tweemaal voelde ik me wegzinken. Diep in de nacht riep ik om hulp, doch kreeg geen antwoord. Tegen 8 uur 's nachts besloot ik tegen de helling op te kruipen en begaf mij naar een kampongwoning en vroeg daar om huisvesting. Deze man echter, was bang en verwees mij naar zijn buurman. De buurman verborg mij in zijn djagoenveld waar ik de hele dag - 24 Juli - ben gebleven. Tegen schemering ben ik toen naar Kali Bendo gegaan; hij heeft mij een gedeelte van de weg geholpen de onderneming te bereiken. Deze tocht duurde van 5.30 n.m. tot 12 uur 's nachts.

Te Kali Bendo aangekomen, begaf ik mij naar de woning van den Administrateur, doch trof hem niet thuis, de opzichter was eveneens afwezig. Later vernam ik dat de Hollanders hen hadden opgehald om hen te Banjoewangi te ondervragen. Ik trof echter wel de machinist aan en deze verleende mij hulp. Hij bracht mij in de administrateurswoning, van waaruit ik telefoneerde en men mij na zeer korte tijd kwam halen en naar Banjoewangi bracht.

Mij voorgelezen, door mij verstaan en onder eede verklaard de waarheid te zijn, in tegenwoordigheid van Ds. J. Carel Hamel,

Banjoewangi, 8 September 1947.

w.g. J. Carel Hamel

w.g. Mevr. de Wed. K. Van der Linden - de Groot.

De vermoorde personen zijn:

Wilhelm van der Linden, oud 52 jaar.

Arvid van der Linden, oud 19 jaar.

Carla van der Linden, oud 17 jaar.

De nichtjes:

Antoinette van der Linden, oud 14 jaar.

Ina van der Linden, oud 12 jaar.

Het neefje:

Johannes van der Linden, oud 11 jaar.